

Krönika

Solens varma strålar träffar Tellus, och vintern är ett minne blott

Som 19-årig student på Dille Gård naturbruksgymnasium strax utanför Östersund gick jag idag mellan skolbyggnaden och huset som jag bor i på gården. Solen sken klart, så klart att effekten blev bländande. Av ren reflex slöt jag ögonen och gick med vana steg mot mitt mål. Som alla vet förstärks ett sinne när ett annat uteblir. Denna gång blev hörseln markant framträdande. För första gången på fem kalla vintermånader hörde jag fågelkvitter, ett älskat ljud som framkallar ett leende på mångas läppar. Ett läte som frambringar ren och skär glädje.

Småfåglar som kvittrar sina kvicka melodier är ett tecken på att våren nalkas. Vem i vårt avlånga land har inte längtat efter sädesärlans skuttande gång på gräsmattan? Gökens morgontidiga rop eller skymten av små vita snödroppar som tittar fram genom snötäcket? Nästan alla...

Våren är helt enkelt båda efterlängtat och saknad. Dock har vintern bjudit på minnesvärda ögonblick. Som den gången jag och mina vänner byggde en bivack utanför stallet i snöhögen som vi senare övernattade i. Med tända ljus i snögrottan lade vi oss tätt tillsammans för att skratta åt gamla minnen, dagens händelser och kommande äventyr. Har inte ni något minne från Jämtlands kalla vinter som värmer lite extra i hjärta och själ? Det önskar jag er verkligen.

Även om varmare tider knacker på dörren känns det orättvist att inte hylla alla fyra årstiderna. Det är skillnaderna som får oss att längta efter det vi tycker mest om. Hösten är värd att lyfta fram med sin blomstrande skrud i eldens fylliga färger som ändå värmer fast graderna sjunker. Likaså sommaren, är det inte underbart att ligga på stranden och höra vågorna slå mot stranden, samtidigt som lekande barn skrattar i vattenbrynet?

Alltså går det att konstatera att våren är lika älskad som vintern som skyddar landet med sitt vita snötäcke. Likväl måste jag erkänna att jag välkomnar fågelkvitter och blommornas skönhet med öppna armar. Det ska bli skönt att lämna på klädseln och strosa omkring i stan där nykära par vandrar hand i hand. Eller, i mitt fall, se hästarna fälla sin tjocka skyddande päls för att återigen bli smäckra och lekfulla.

Det är också en känsla som får människor att må bra, vare sig personerna i fråga är djurfrälst eller inte, så är det alltid energigivande att se djur släppas ut för första gången på stora betesmarker med sin flock. Det går inte att låta bli att dras med när våra fyrbenta vänner fulla med liv springer omkring på fälten och skriker med djurs språk ”att nu är det vår”.

Avslutningsvis kan jag helt enkelt konstatera att det är underbart att leva. Att solens varma strålar som tinar upp vårt frysta landskap lämnar plats för nya spännande händelser och lämnar oss, att tids nog, även sakna vinterns fördelar igen.

Evelina Estberger